

ἐκαθόσουν καλλίτερα στήν πατρίδα σου, νά μπῆς στο Ἱεροσποудаστήριο ;

Γεῶργος.— Ὁ ἔμπορος μπορεῖ νά λέγη ψέμματα· ἀλλά ὁ ἀνεψιός γιατί ;

Βένιερος.— (Πραυνόμειρος δῆθεν) Καλά, καλά, παιδί μου. Ἔτσι σέ το εἶπα, γιά νά σε δοκιμάσω.

Γεῶργος.— (Μειδιῶν) Τό πιστεύω.

Βένιερος.— Εἶσαι ἐξαιρετος νέος καί θά προοδεύσης. Φθάνει νά λές τήν ἀλήθεια πάντα σου. Δέν ἀστιεύομαι. Γιά τὸ ψέμμα χρειάζεται ἐπιτηδεϊότης, τήν ὅποιαν πιθανόν νά μὴν ἔχῃς. Καί ψεύστης χωρὶς ἐπιτηδεϊότητα εἶνε— πῶς νά σου πῶ ;— ὁ ὄνος τοῦ Αἰσώπου χωρὶς τήν λεοντήν. Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε τὸ καλλίτερον ὄπλον τῶν ἀνεπιτηδεῶν. Αὐτὴ καμιά φορὰ εἴμπορεῖ νάντικαταστήσῃ καί τὴ σοφώτερη πονηριά. (ὄμιλῶν, σημειῶναι ὀλίγες λέξεις ἐπὶ τοῦ λ/σμοῦ) Νά, πάρε, παιδί μου, τὸ χαρτί σου... εἰς τὸν κ. ταμία νά σε πληρώσῃ. (Κατέρχεται ἡ Φραντζέσκα μὲ τὸν καφέν).

Γεῶργος.— (Μετὰ βραχέϊαν σιγῆν) Μήπως ἦλθε ὁ θεὸς Παντελῆς ; Μοῦ μῆνυσε ὅτι θέλει νά με ἰδῇ γιά μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

(Ἄκολουθεῖ).

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΤΗ

— «Τί κάνεις, γέρο μου, καί σέ βλέπω, μιὰ νά σακλώνης ἴσπου θεόρατου αὐτοῦ βουνοῦ τοὺς κορυφοὺς βράχους, καί μιὰ νά κατρακυλιέσαι νά πέφτῃς καί νά ματώνεσαι, νά ξανασηκώνεσαι καί νά ξανασακλώνης, νάνεβαίνης, νάνεβαίνης κι ὅλο αὐτοῦ νά βρίσκεσαι, μήτ' ἀψηλά, μήτε πάλι κι ὀλότελα στής κοιλάδας τὰ βάθια, λίγα βήματα νά κερδίζῃς, καί μ' ἓνα σου γλύστρημα ὅλα νά χάνονται ἐξόν ὅσο ἀνθρώπου μάτι δὲ διακρίνει, κι ὡς τόσο πάντα μὲ θάρρος νά ξαναρχίζῃς τάνηφορικό σου ταξίδι, καί νοιώθοντας πῶς ὅσο μικρὸ κι ἂν εἶναι τάνέβασμα, πάντ' ἀνέβασμα εἶναι, σάν παλικάρι νά καταπιάνεσαι πᾶσα νέα φορὰ τὸ φοβερὸ τὸν ἀγῶνα, ἀκούραστος, ἐλπίδα γεμάτος καί δύναμη, ἀνοιχτόκαρδος, ἀπὸ τῆ χαρὰ μεθυσμένος, τραγουδώντας ἀντὶ νά γογγύζῃς, χαμογελώντας ἀντὶ νά θρηνῇς ;

Τί νά εἶναι τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ πολεμᾷς τόσα χρόνια νά φτάσῃς, τί κάστρο νά κυριέψῃς, τί δόξα ν' ἀπολάψῃς, τί θησαυρὸ νά ποχτήσῃς ; Εἶναι χρόνια ποῦ σέ βλέπω νά τυραννίσαι· χρόνια ποῦ λαχταρεῖς καί μὲ τῆ λαχτάρα σου μένεις. Νά σέ λυπηθῶ ἄραγε, ποῦ ἐλπίζεις τάνέλπιστα, ἢ νά σέ συχαρῶ ποῦ καί στάνέλπιστα ἐλπίζεις ἐσύ ;

— «Παιδί μου, εἶσαι νέος ἀκόμα, κι ἀπὸ Τέχνη δὲ ξέρεις ! Τῆ βλέπεις ἐκείνη τὴν ἀθάνατη τὴν κορφή, ποῦ σύννεφα χρυσὰ τῆνε στεφανώνουν ; Εἶναι τῆς Τέχνης τὸ βασιλεῖο ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐκεῖ ὄνειρεύτηκα ἀπὸ

μικρὸς νάνεβῶ κ' ἐκεῖ λαχταρῶντας καί πασκίζοντας νάνεβῶ, θά ξεψυχήσω μιὰ μέρα. Δουλεύω, μέρα καί νύχτα δουλεύω, μὰ εἶναι βαρὺς ὁ ἀνήφορος, τὰ μονοπάτια τοῦ γλιστερά, καί βράχοι ἀπὸ ἀπέραντα ὕψη κρεμασμένοι, σέ φοβερίζουν ἀνάμεσα στὶς χαράδρες. Ἐλέπεις ἐκείνους ποῦ σέ μέρη πολὺ ἀψηλότερα νάνεβουν κατῶρθωσαν, καί σέ μύρια μικρὰ κορφοβούνια σκορπίστηκαν ὀλοτρόγυρα στὶς ραχοῦλες, μὰ πάντα χαμηλότερα, πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὸ μεγάλο τὸ κορφοβούνι, ποῦ περήφανο στέκει στὴ μέση ; Τῆν ἀκούς τὴν ἀθάνατη τὴ μελωδία ποῦ κατεβαίνει ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω, ὡς κάτω στὰ βάθια τῆς σκοτεινῆς τῆς κοιλάδας, ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθρώποτη ξεσκίζει τὰ στήθια τῆς ἀπὸ τὸν πόνο κι ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά ; Ὡς ἐκεῖ κατεβαίνει ἡ παρήγορη μουσικὴ τους, κι ὡς τόσο ἀπὸ τὸ βογκητὸ καί ἀπὸ τοὺς βαρεῖους στεναγμοὺς ἄλλοι δὲν τὴν ἀκούν παρὰ μόνον κείνοι ποῦ βαρεμένοι κι ἀπελπισμένοι σιμῶνουν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ βουνοῦ τὶς ρίζες καί στὴν πρασινάδα τοῦ γυρεύουν ἀνάπαψη, δροσίζοντας τὴν καρδιά τους μὲ τὰ γέρι ποῦ τοὺς φέρνει τέτοια θεία μουσικὴ στ' ἀλαφρὰ τοῦ φτερούγια.

Βλέπουμε τοὺς καλότυχους ἐκείνους, ποῦ ὡς τὰ μισὰ ἀνέβηκανε, ἀκούμε τὴ μαγικὴ τὴ μελωδία τῆς τέχνης τους, καί πάλι στὸ κορφοβούνι, στ' οὐρανογεῖτονο κορφοβούνι στηλώνεται ἡ ματιά μας ! Ὅνειρο πῶς εἶναι τὸ τέλειο τὸ ξέρουμε, κι ὅμως στὸ θρόνο τοῦ γύρω ἀγωνιζόμαστε νά παρασταθοῦμε !»

Καί ξανάρχισε ὁ γέρος νά σακλώνη, νά πιάνεται ἀπὸ πέτρες, ἀπὸ χῶματα καί ἀπὸ ρίζες, νά πέφτῃ καί νά σηκώνεται, νά πληγώνεται κι ὡς τόσο νά μὴ γογγύζῃ, νάνεβαίνῃ, ν' ἀνεβαίνῃ, κι ἄξαφνα νά κατρακυλᾷ, μὰ πάντα νά κερδίζῃ ἀσήμαντο ὕψος στάνέβασμά του, ὥσπου, περνώντας χρόνια κατόπι τὸν εἶδα σάν μερμύγκι νά σαλεύῃ σέ γκρεμνοὺς ἀψηλότερους κι ἀκόμα νά πέφτῃ καί νά σηκώνεται, νά σακλώνη καί νά κατρακυλιέται, κι ὡς τόσο πάντα νά χαιρέται καί νά τραγουδᾷ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ τυράννισμα.

— «Τί εἶναι ποῦ σέ κάνει, γέρο μου, καί τραγουδαῖς ἀκόμα, τοῦ φωνάζω ἀπὸ κάτω, καί δὲν πεθαίνεις ἀπὸ τῆ σκᾶση, ποῦ νάνεβῃς οὔτε στὰ μισὰ δὲ θενά προφτάσῃς.

— «Ἡ ἐλπίδα, παιδί μου, ἡ ἐλπίδα κ' ἡ ἀγάπη τῆς τέχνης.

— «Καί ποιὸς μὲ ζωὴ ἀνθρώπου πρόφτασε νάνεβῃ ὡς τὸ λαμπρὸ τὸ κορφοβούνι, ποιὸς νά κολυμπήσῃ στ' ἀθάνατο ἐκεῖνο τὸ φῶς ;

— «Κανένας, παιδί μου, κανένας !»

Καί χάθηκε ἡ φωνή του στὸ κατρακύλισμα, καί ξανακούστηκε τὸ τραγούδι του στὸ νέο τάνέβασμα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ